

Christus, en opdat zij, geloovende, zouden hebben het leven in Zijn Naam. Een enkele maal heeft Jezus dan ook geweigerd wonderen te doen, b.v. te Kapernaüm; er heerschte daar enkel ongelooft en de menschen verachtten Hem, enkele uitzonderingen daargelaten. Er staat zoo typisch: Hij kon aldaar geen kracht doen, vanwege hun ongelooft; dan Hij legde weinigen zieken de handen op, en genas hen.

Dit alles maant m.i. wél tot voorzichtigheid; we zeggen zoo gemakkelijk of laten het ons wijsmaken, dat die en die kwakzalver kennelijk de gave der gezondmaking van God ontvangen heeft. Want ten eerste, waarom zou die gave dan praktisch alleen maar voorkomen buiten de groep der officieele geneeskundigen? Men hoort zulke gemakkelijk-iets-constateerende-menschen toch nooit eens getuigen: die dokter heeft toch ook wel de gave der gezondmaking van Boven ontvangen! Maar ten tweede: waar zien we zulke menschen, die dan volgens eigen of anderer getuigenis aldus begiftigd zouden zijn, met die „gave“ werken tot opbouw van de Kerk van Christus? Welnu, als dit niet gebeurt of niet zóó gebeurt, daar mist die bepaalde „gezondmaker-wonderdoener“ het recht die gave toe te passen; hij late die gave „zwijgen“.

De vraag dringt zich nu ook op: komt die gave der gezondmaking, zooals bedoeld in 1 Cor., nog wel voor?

Er is alle reden, deze vraag vrijwel ontkennend te beantwoorden. Wij weten toch zeker, dat God meerdere werklinden van Zijn Geest ingetrokken heeft, voor goed! God heeft toch eeuwen lang Bijbelschrijvers zóó met Zijn geest geleid en gedreven, dat zij Zijn onfeilbaar Woord op juiste wijze hebben opgeteekend. Toen het Nieuwe Testament echter voltooid was, heeft God die gave ingetrokken, voor goed; nooit zal er meer één menschenkind komen met onfeilbare, geïnspireerde openbaringen Gods.

Zoo zijn ook, omstreeks 200 na Christus deze charismata ingetrokken, juist in den tijd, toen het Nieuwe Testament in zijn tegenwoordigen vorm klaar gekomen was. Dit is toch het eenparig historisch getuigenis der jonge Christelijke Kerk. Het is, alsof God met deze intrekking der charismata juist op het moment van het gereedkomen van het geschreven Godswoord, zeggen wilde: gij menschen van alle eeuwen, gij hebt nu Mijn Woord; het is volkomen genoegzaam ter zaligheid; er mag niets af en er moet niets bij; ziet toe, dat gij daarop acht hebt; het is het licht, schijnende in voor u duistere plaatsen en het is zeer vast!

Het meerdere is gekomen; het mindere in de Godsopenbaring moest wijken.

Ik geloof dan ook niet aan een nog voorkomen van de gave wondergenezingen te kunnen berichten, tenzij, dan in hooge uitzonderingen, als misschien eens een enkelen keer op de Zendingevelden, waar dan soortgelijke toestanden zijn als ten tijde van het ontstaan der eerste Christelijke gemeenten.

Uit al dit voorgaande zullen we echter nog niet mogen concluderen, dat er dus geen wonderen meer geschieden, want dan zouden we één belangrijke medespeler in de wereldhistorie buiten beschouwing laten, n.l. den Vorst der duisternis!

Er staat toch zoo waarschuwend in Marc. 13 vs 22: Weest gewaarschuwd: want er zullen valsche christussen en valsche profeten opstaan, en zullen teekenen en wonderen doen, om te verleiden, indien het mogelijk ware, ook de uitverkorenen!

Het wonder dus op het „zendingsterrein“ van den duivel! En dat zendingsterrein is: Europa, Azië, Amerika, Afrika en Australië! Dat is overal: dat is b.v. niet Europa minus Moettlingen of Frankrijk, uitgezonderd Lourdes!

En die Satanische verleidingsdaden worden precies eender bestempeld als de daden van Christus: „wonderen en teekenen“! Er gaat weer een getuigenis van uit, een sprake!

Maar Christus waarschuwt ertegen: Maar gijlieden, ziet toe! En nu geloof ik, dat ook deze tekst steun biedt aan mijn meening, dat er daarom geen wonderen en teekenen meer geschieden, die naar God heenwijzen. Want deze satanische wonderen en teekenen zullen natuurwetenschappelijk in geen enkel opzicht onderscheiden zijn van Christus' wonderen en teekenen. Uit den aard van die wonderen zullen de menschen dus niet op kunnen maken: dit is een christelijk wonder en dat is een duivelsch teeken! Neen, Christus heeft het Zijn geloovigen gemakkelijker gemaakt: Wordt niet verleid door deze sterke staaltjes van kracht en macht over de natuur; Ik ben er niet in; maar wilt Gij Mij dienen, Gij hebt Mijn Woord; dat zij u tot een licht op uw pad. Gij hebt geen wonder of teeken meer noodig; dat Woord is genoegzaam tot uw zaligheid!

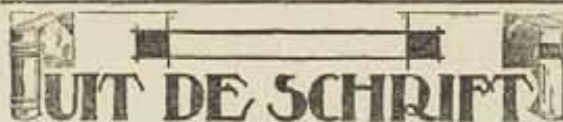
Een bekend Duitsch gezegde is: Das Wunder ist des Glaubens liebster Kind!

Ik vind dit best; als wij en alle menschen, speciaal „onze“ menschen hier het wonder maar niet opvatten als een talenwonder, of als een ge-

nezingswonder, want dan geloof ik, dat ze op zeer glad ijs komen en ik ben van overtuiging, dat onze predikanten er wél aan deden, wanneer zij dit in de prediking eens meer tot uitdrukking lieten komen.

Leiden.

P. JASPERSE.



Verbondenheid — nog geen gemeenschap.

Weent niet over Mij.
Lucas 23: 23.

Niet alleen, niet zonder begeleiding, gaat Christus den weg naar Golgotha op. Een groote menigte volgt Hem. En de scharen zijn bewogen. Vele vrouwen weenen. Ze doen het op oosterse wijze: ze maken groot rumoer; ze maken er een demonstratie van. 't Is geen verbeten anikken achter een kanten zakdoekje; 't is linea recta stadsnieuws. De executie van den Nazarener, zoo zou men 't vandaag in de bladen vertellen, bracht een groote menigte op de been; er klonken luide kreten van protest, velen gaven aan hun gevoelens demonstratief uiting.

Zeg niet, dat zij het niet meenden.

Zeg ook niet, dat het een massa-suggestie was.

Zeg vooral niet, dat zij allen op dezelfde manier en met gelijke gedachten of gedachteeloosheid misbaar maakten.

De één herinnerde zich een wonder van den Heiland, de ander een preek, de derde kende familie van familie, die door Hem gezegend was. Een vierde vond al dat bloed maar vreeselijk, een vijfde was verontwaardigd over de manier, waarop de Romeinen straffen; — moest deze kruisigingsgruwel voor 't oog der kinderen van Mozes worden voltrokken, van Mozes, die niet de levenden, doch de dooden hangt? Een zesde verdroeg het wél dat het lichaam van de natie tot bloedens toe geslagen wordt; daar is nu eenmaal niets aan te doen in een onvolmaakte, zondige wereld. Maar — moest het nu juist de zweep van Rome zijn, die slaat en Israëls rug doorgroeft? Een zevende weende — uit liefde voor den mensch, die sterven gaat, en zie! Hij is een Heiland toch gebleken.

Ze weenen.

Maar Jezus keert zich om en zegt tot deze tranen: neen.

Hij wil geen tranen van verbondenheid alleen.

Tranen schreien overeenkomstig de meening van den Geest, — daarvoor is noodig, niet maar een of andere verbondenheid, doch waarachtige gemeenschap. Zijn eigen gemeenschap. De gemeenschap van Christus Jezus, door den Geest.

Verbondenheid toch is van gemeenschap wél te onderscheiden.

De menschen, allemaal, zijn aan elkaar verbonden door de overeenkomst der menschelijke natuur. Zoo kan de eene mensch waarachtig weenen, als de andere geslagen wordt; de Rus kan weenen over den Fin; in den granaaltrechter, waar de Duitse schier verstoppt heeft, en waar de Fransman onverhoeds in neertuimelt, is het de Duitse, die den Fransman het mes in 't lichaam steekt: „doe ik het hem niet, dan doet hij het mij“. Maar straks moet hij zijn smart verbijten, om den stervende, die ook een vrouw en kinderen heeft. „Kamerad“, laat hem Remarque zeggen.

De mensch weent om de menschelijkheid.

Zoo kan de Jood weenen om de schending van het Joodsche bloed, of reeds om zijn verlies. En het ras kan weenen om de krampen van den rasgenoot. Het bloed kan weenen om het bloed; het knuip nog daar, waar het niet gaan kan. Wie zich heeft vastgezoogen aan den bodem, die kan hysterisch worden, als er een man van anderen bodem komt, om te gaan wieden. Of de schaar van den vreemde nu over onkruid wiedt, dan wel in edele gewassen een ravage aanricht, of die schaar gifplanten loswoelt, dan wel vruchtboomen snoeit, dat blijft buiten beschouwing. De bodem, de bodem, en de autarkie!

Men kan vaak hooren schreien in de wereld. Schreien uit de verbondenheid van menschelijkheid, van nationaliteit, van bloed en ras en bodem. En in al zulk schreien maakt de één met den ander, dien hij beklagt, gemeene zaak. Tot op zekere hoogte. Het is juist de hoogte van de humanitaire, nationale, racistische, biologische, geografische verbondenheid.

Die verbondenheid heeft tranen uit de oogen geperst, toen de profeet van Nazareth den kruisweg opging.

Maar Jezus, die de Christus is, komt heden profeteeren, dat in die tranen van verbondenheid hij nog niet „geestelijk onderscheiden“ is.

Want verbondenheid is nog geen gemeenschap. Het mensch-zijn is geen principe van samenbinding. Dat is alleen de Geest van God, die 't mensch-zijn en de verbondenheid der menschen, dienstbaar stelt aan God, naar het Woord. Jezus weigert een mensch te heeten. Hij is de Zoon des menschen; en wie Hem zóó niet ziet, diens tranen mag Hij

niet. Het Jood-zijn is al evenmin principe van vereniging; dat is alleen het Israëliet-zijn naar den Geest, en het gelooven met den geloovigen Abraham. Zoo kan het bloed van Abraham, of schoon het verbondenheid brengt, geen gemeenschap stichten, noch haar onderhouden. Dat kan alleen de Geest van God, in het bloed, maar straks ook vrij van 't bloed, als 't Pinksterfeest zal zijn. Dat Pinksterfeest, — het zal de dood voor het vleeschelijke Israël zijn, doch de opstanding en het leven voor het geestelijke.

En daarom — weent niet over Mij. Maar geloof. Eerst dan is er een droefheid overeenkomstig God, een droefheid, die een onberouwelijke bekeering werkt tot zaligheid.

Weent niet over Jezus.

Maar geloof in Jezus Christus.

Geloof alleenlijk.

K. S.



Mededeeling. Een gedeelte der copie kon in dit nummer geen plaats vinden.

Antwoord aan dr de Bondt. (I.)

Puntsgewijs hebben we in ons nummer van 16 Febr. dr A. de Bondt van antwoord trachten te dienen: 14 punten. Het meeste daarvan gaat dr de Bondt voorbij. Ten onrechte verklaart hij dan, dat de „korte zin“ van ons artikel deze was: „Calvin ziet kerken onder het Roomsche juk, maar dat behoort ons niet te verwonderen, want de reformatie ging in dien tijd langzaam“.

We constateeren, dat verreweg het grootste deel van wat we rechtstreeks in antwoord op dr de Bondt opmerkten, onweersproken blijft. Hetgeen ons natuurlijk verblijdt: we komen samen wel verder.

Thans met genoeg en enkele dingen ten antwoord.

1. Dr de Bondt herhaalt zijn verzekering, dat Calvin voor zichzelf al klaar was met zijn oordeel over de Roomsche kerk, toen hij Sadoletus schreef. Inderdaad; en het zou niet kwaad zijn, als dr de Bondt aan de lezers van „Credo“ er bij zei, dat Calvin het vijandig bedrijf van het roomsche instituut met dat van de secten op één lijn plaatst... juist in dienzelfden brief aan Sadoletus, waarop dr de Bondt zich beriep om te bewijzen, dat volgens Calvin toch maar de kerk-naam voor Rome te behouden viel!). Maar wat wil dr de Bondt daarmee nu zeggen tegenover wat ik opmerkte? Ik toonde hem met de stukken aan, dat Calvin — denk alleen maar aan de kwestie Frankfurt, waar men ook van gereformeerde zijde allerlei verzoenende formules had ondertekend — wel gedwongen was met het tempo der reformatie te rekenen; het tempo, dat elders langzaam ging, en moest gaan. Dat om de zaak heen praten is op den duur verdrietig. „Alle pogingen veroordeelen, om min of meer met Rome tot een compromis te komen“. Ja natuurlijk. Maar er is toch ook nog zoo iets als overheidsdwang? In 1539 schreef Calvin den bekenden brief aan Sadoletus. Maar in 1543 — vier jaar later, dr de Bondt — richt hij zich met een uitvoerig stuk over de noodzakelijkheid der kerkhervorming tot Keizer Karel V (Rijksdag te Spier): of de heeren toch eens willen beginnen? Meent dr de Bondt nu werkelijk, dat Calvin de onder Karel V gebonden had moeten toerekenen het langzame tempo van de groote heeren? Dat ware een allure geweest niet van een reformator, doch van een revolutionair.

2. Over den brief aan Socinus begint dr de Bondt weer van voren af aan. Van wat ik herhaaldelijk daarover opmerkte, wordt niets bestreden, alleen maar wordt gerepeteerd. We verwijzen dus naar het gezegde.

3. Slechts op één punt snijdt inzake die correspondentie met Socinus dr de Bondt iets nieuws aan. Hij zegt:

Prof. Schilder neemt een voorbeeld en zegt: „Als iemand zegt, dat dr de Bondt zijn huisvaderlijke plichten zóó en zóó opvat, mag ik dan zeggen: „hij vat ze op met een beperking?“ Maar dit voorbeeld is erg ongelukkig gekozen.

We moeten niet een zin met „opvatten“, maar met „ontzeggen“ construeeren.

Laat ik ook een voorbeeld geven.

Iemand zal mij vragen: Is Dr Schilder predikant?

Ik antwoord: neen, hij is geen predikant, hij is professor.

Wanneer die persoon nu zegt:

En ik heb hem Zondag j.l. hooren preeken! Dan kan ik antwoorden: Als ik den naam van predikant aan Dr Schilder ontzeg, bedoel ik dat niet zóó, dat hij als professor niet zou mogen preeken. Maar hij is niet in den eigenlijken zin meer een predikant. Als predikant is hij uitgediend, al heeft hij het recht behouden Woord en Sacramenten te bedienen.

Zoo nu spreekt Calvin tot Socinus.

Socinus heeft Calvin gelezen. Weet, hoe deze de Roomsche Kerk verwerpt, die immers voor Calvin de valsche kerk is.

Nu zegt Socinus: Maar U ontzegt toch den naam kerk aan Rome. Daarop antwoordt Calvin dan: Vergis U niet, ik ontken niet, dat er overblijfselen van de Kerk zijn.

Tot zoover dr de Bondt. We zijn alweer met elkaar gevorderd. Eerst heette het: de kerknaam aan Rome niet ontzegt. Thans: niet meer in eigenlijken zin toegekend. Waarom het ons te doen was. Over een oneigenlijke kerk spreekt de belijdenis niet. Ge-

lukkig
vanzelf
kerk
Jaar
inzich-
voegir

ge
ut
ov
u
i
ik
va

ge
ee

Tot

ut“ ee
dat he
zoo ia
een vo
23, 54

men, d
kende
hoogte
heel er
Het tw
kwesti
een zo
burger
zóó (s
ieder

„Bep
van de
lang n

Ik h
Calvin
heeten,
een be
kennin
Zóó ka
overeer
lezen.

„Ove
dat in
nooit
anders,
kerk te
Om
bestrijd
beware

1) No
mout di
Anapha
n' estre
tous deu
opprimer
l'Esprit
Dien op
sonnes
un vous
tekt in
152 in:
M. leau
Eenigs
komt, is
sectes, q
le Pape
noissies
il ne se
la tasch
point qu
Christ...
qu'au m
admoniti
donner a
duites e
184/5 in
Beze a
tekst sta

„Afg
Men

enkele
Kuyper
ook van
hervorm
„afgode
diensari
dus ger
ouders

Wij st
geen re
de to
reeds
geen ki
gen d
hoorden
tot de l

Voort
die nog
„rooms
schijnlij

Dr Ka
Het vo
gegeven
te maki
neer:

1. Oc

„papist
hieronde
2. Vo
John Kr